

РЕШЕНИЕ

№ 224

гр. С., 19.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С. в публично заседание на четиринадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мартин Цв. Сандулов

Членове: Стефка Т. Михайлова Маринова
Симеон Ил. Светославов

при участието на секретаря Пенка Сп. Иванова
като разгледа докладваното от Симеон Ил. Светославов Въззивно
гражданско дело № 20222200500367 по описа за 2022 година

Производството е въззивно и е по реда на чл. 258, и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба с вх. № 9680/20.06.2022 г. ответник по делото - „Е. М.“, с ЕИК *****, чрез представител по пълномощие адв. Р.К. от АК С., срещу Решение № 392/27.05.2022 г., по гр. д. № 6065/2021 г. по описа на РС С., в частта, с която въззивникът е осъден да заплати на ищеца, Г. Д. ХР., ЕГН *****, сумата от 3252,21 лв., представляваща обезщетение за оставянето му без работа поради незаконно уволнение за периода от 16.04.2020 г. до 15.10.2020 г., изразило се в пропуснати ползи в размер на разликата между brutното трудово възнаграждение, което би получил при ответника за процесния период, ако не беше незаконно уволнен и изплатените му обезщетение за безработица за три месеца /юли, август, септември и октомври 2020 г./ в рамките на процесния период, ведно със законната лихва върху главницата от датата на исковата молба до окончателното и изплащане. С обжалваното решение въззивникът е осъден да заплати на ищеца сумата в размер на 433 лв. възнаграждение за един адвокат по чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА. Въззивникът е осъден и да заплати по сметката на С.ския районен съд държавна такса в размер на 130, 09 лв. и възнаграждение за вещо лице в размер на 136,50 лв.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от ищеца – Г. Д. ХР., ЕГН *****, подаден чрез процесуален представител адв. С.И. Р. – АК-С., с адрес за връчване: гр. С., ул. „Г. С. Р.“ № 1, офис № 6.

Въззивникът е формулирал доводи за неправилност на обжалваното решение, поради неправилно приложение на материалния закон, съществени процесуални нарушения и необоснованост. Посочено е, че необосноваността на извода за отговорността на работодателя по чл. 225, ал. 2 от КТ следва от това, че по делото не са събрани доказателства за това дали ищецът е постъпил на работа при новия работодател – Е.М. по трудов договор със срок, който да е изтекъл в рамките на шестте месеца. Тези факти въз основа на които съдът е изградил своя извод счита, че са презумирани от съда. Въззивникът счита още, че в разглежданата хипотеза причинно-следствената връзка между незаконното уволнение и вредата от не получаване на трудов доход е прекъсната с постъпването си на

работа по срочно трудово правоотношение, тъй като служителят бил ограничил размера на вредите от незаконно уволнение, но не е реализирал постоянния си доход, следващ се при безсрочно трудово правоотношение. Същевременно по делото нямало доказателства дори и за основанията за прекратяване на трудовото правоотношение с последващия работодател Е.М. Повторното оставане на ищеца без работа не било свързано с незаконното уволнение и в този случай работодателят, който е прекратил незаконно трудовото правоотношение, не дължал обезщетение за разликата от изплатеното от НОИ обезщетение, след прекратяване на правоотношението при новата работа.

В допълнение въззивникът сочи, че обезщетението от НОИ се дължи на друго основание – чл. 54а от КСО и по силата на публично правоотношение между ищеца и НОИ, различно от частното трудово правоотношение между страните. Обезщетението осигурявало минималната издръжка на безработния, докато е в процес на търсене на работа. Обезщетенията по чл. 225 от КТ и това по чл. 54а от КСО имали самостоятелен характер, изплащали се на различно основание и от различни правни субекти. В случая не било налице основание за търсене на разликата, тъй като не било налице трудово правоотношение с НОИ. Според въззивника разпоредбата на чл. 225, ал. 2 от КТ изрично посочвала елементите от фактическия състав, като счита, че първоинстанционният съд не приложил същата правилно, а именно за елементите - работа и разлика в заплатите, а не разлика между заплатата и обезщетението за безработица.

Иска от настоящата въззивна инстанция да отмени решението в обжалваната му част като неправилно. Претендира разноски за двете съдебни инстанции.

С отговора на въззивната жалба ищеца счита същата за неоснователна и иска обжалваното решение да бъде потвърдено като правилно. Изложените във въззивната жалба съображения счита, че са доводи за уважаване на по-висок размер на предявения иск, отколкото неговото отхвърляне. Претендира присъждането на разноски за въззивната инстанция по чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 3 от ЗА.

В съдебно заседание въззивникът, чрез адв. К. от АК С., иска обжалваното решение да бъде отменено като неправилно. Липсвали доказателства за основателност на претенцията, а именно причинно следствена връзка от една страна, от оставянето без работа от работодателя и регистрацията в бюро по труда, и от друга страна, от обезщетението за разлика върху пълното обезщетение и трудовото възнаграждение, което евентуално би получил ищецът. Претенцията му не следвало да бъде отправена към работодателя-въззивник. Претендира разноски и представя списък по чл. 80 от ГПК.

В съдебно заседание въззиваемият не се явява лично и не се представлява, но във входираното от него становище е изложил искане за потвърждаване на обжалваното решение като правилно. Претендира разноски пред въззивната инстанция за адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2, вр. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата и представя списък по чл. 80 от ГПК, както и договор за правна защита и съдействие.

Въззивният съд намира въззивната жалба за редовна и допустима като отговаряща на изискванията на чл. 260 и чл. 261 от ГПК, и същата е подадена в законовия срок, от процесуално легитимиран субект, имащ правен интерес от обжалването, чрез постановилия обжалвания акт районен съд.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК настоящата съдебна инстанция констатира, че обжалваното съдебно решение е валидно, и с оглед пълния обхват на обжалването – и допустимо. При извършване на въззивния контрол за законосъобразност и правилност върху първоинстанционното решение, в рамките, поставени от въззивната жалба, настоящата инстанция, след преценка на събраните пред първоинстанционния съд доказателства, намира, че обжалваното решение е правилно.

Формираната от първоинстанционния съд фактическа обстановка, така, както е изложена в мотивите на решението, е пълна, правилна и кореспондираща с доказателствения материал, и с оглед разпоредбата на чл. 272 от ГПК, този въззивен съдебен състав ПРЕПРАЩА своята към нея.

Следва да бъдат споделите и правните изводи на първоинстанционния съд.

Предявеният иск намира своето правно основание в чл.344, ал. 1, т. 3 вр. 225, ал. 1 от КТ.

Основателността на иска е предпоставен от наличието на уважаване на иска за признаване на уволнението за незаконно, вреди и и доказване на техния размер, както и причинно следствена връзка между оставянето без работа и вредите / пропуснати ползи/.

Първият елемент е налице, тъй като е безспорно, че уволнението, направено със Заповед № 277/15.04.2020 г. на изпълнителния директор на ТД „Е. М.“ ЕАД, гр. С., с което на ищеца е наложено наказание „ дисциплинарно уволнение“ на основание чл. 190, ал. 1, т. 3 от КТ и е прекратено трудовото правоотношение, е незаконно.

Безспорно се установяват и следващите елементи, а именно претърпени вреди под формата на пропуснати ползи, настъпили в резултат от незаконното уволнение на ищеца.

Спорно е дали работодателят дължи техния пълно претендиран размер.

Решението е обжалвано единствено в частта, с която ответникът е осъден да заплати обезщетение, представляващо разликата между платеното от НОИ обезщетение за безработица и трудовото възнаграждение за процесния период.

Настоящият съдебен състав намира, че доводите на въззивника за липса на причинно следствена връзка и материалноправна легитимация за претендираното обезщетение, са неоснователни. Доказването на тези факти са в тежест на ищеца. Твърденията обаче, с които ответникът оспорва наличието на причинно следствена връзка, не намират опора в събрания по делото доказателствен материал, поради което не внасят съмнение в извода, че такава пряка, непосредствена причинно следствена връзка е налице. Ответникът е разполагал с възможността пред първата инстанция да направи своите доказателствени искания, въз основа на които да проведе непълно обратно доказване и да внесе съмнение в твърденията на ищеца и следващите от представените от него доказателства, изводи. Двукратно направените доказателствени искания едва в настоящото производство са закъснели и неблагоприятните последици от това са в резултат от бездействието на страната.

В практиката на ВКС се приема, че при наличие на последващ безсрочен трудов договор, възникнал, но прекратен преди изтичане на 6 месечния период, се разкъсва причинно следствената връзка и работодателят не дължи обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ. В разглеждания случай обаче не се установява ищецът да е полагал труд по безсрочен трудов договор, а че същият е осигуряван от друго лице. Не са налице доказателства от които да бъде направен извод, че незаконно уволненият работник/служител е полагал труд по безсрочен трудов договор или срочен, прекратен в срока за изпитване. Направеният от първоинстанционният съд извод за сключен срочен трудов договор е необоснован, тъй като по делото няма първични доказателствени средства или верига от косвени доказателства, които да установят този факт. Посоченият в справката от НОИ код – 01 за периодите от 03,04,05.2020 г., не е достатъчен за да бъде обосновано наличието на такова правоотношение/срочно или безсрочно/, което да изключи отговорността на ответника за последните три месеца от исковия период. Следва да се има предвид, че доходите от граждански и други източници на издръжка, не прекъсват причинно следствената връзка от фактическия състав на чл. 225, ал. 1 от КТ.

Следва да бъде споделен извода на първоинстанционния съд, че облагането на дължимото обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ с данък върху дохода на физическо лице по чл. 24, ал. 1 от ЗДДФЛ е свързан с изпълнението на обжалваното решение, а не размерът на претендираното обезщетение.

Предвид горното и поради съвпадение на крайните решаващи изводи на двете съдебни инстанции, настоящият съдебен състав намира, че следва да потвърди обжалваното решение като правилно и да остави въззивната жалба без уважение.

При този изход на спора, право на разноски има въззиваемата страна съгласно чл. 78, ал. 3 от ГПК, чиято акцесорна претенция е своевременно заявена и доказана от представения

договор за правна помощ и съдействие, респ. списък по чл. 80 от ГПК. Поради това въззивникът следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата страна разноси за едно адвокатско възнаграждение в размер на 457 лв., определени на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

Ръководен от горното и на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК, Окръжен съд С.

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА в обжалваната част Решение № 392/27.05.2022 г., по гр. д. № 6065/2021 г. по описа на РС С..

ОСЪЖДА „Е. М.“, ЕАД, с ЕИК *****, чрез представител по пълномощие адв. Р.К. от АК С., да заплати на адв. С.И. Р. от АК С., с кантора: гр. С., ул. „Г. С. Р.“ № 1, офис № 6, сумата от 457 лв., представляваща разноси за въззивното производство, определени на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за Адвокатурата.

Решението е окончателно.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____